

Tankar från en kyrkogårdspromenad

Jag går ensam över kyrkogården, höstens första löv ligger redan på marken. Ännu en sommar är slut. Jag kunde ha tagit den andra vägen som går runt kyrkogården men jag valde att gå över den, för jag tycker om friden som lägrar här. Gruset knastrar under mina fötter.

Jag går förbi långa rader av stenar som alla har en historia att berätta. En sten berättar om en flicka som bara blev 15 år och fick lämna livet innan det ens hade börjat. En annan sten berättar om en man som blev väldigt gammal och nog fick se både barnbarn och barnbarnsbarn. På en del av stenarna står det vad personen jobbade med. Hemmansägare, kyrkoherde och smed...Fantasibilder fladdrar förbi under mina ögonlock när jag blundar och försöker föreställa mig hur personerna såg ut när de levde. Det finns en sten som jag blir särskilt rörd av varje gång som jag passerar den och det är graven med den lilla flickan som bara blev 5 år. Där sitter det alltid små nallebjörnar och änglabarn framför gravstenen. På stenen finns ett foto på flickan som skrattar. Hon är väldigt söt och har en rosett i håret.

Det slår mig plötsligt att alla dessa stenar var en gång människor som levde ett liv i både glädje och sorg. Kanske hade de bekymmer ibland, kanske var de väldigt lyckliga och trodde att de skulle leva för alltid. Men nu, nu är det enda som finns kvar en mossbelupen sten, som någon går förbi på sin väg över kyrkogården till Hemköp för att köpa mjölk och en limpa...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurora Borealis med Poeter.se id #10964 innehar upphovsrätten